

Όσιος Ιουστίνος Πόποβιτς: Δεν υπάρχει μεγαλύτερα φρίκη από την αιωνιότητα άνευ του Χριστού!

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Δεν υπάρχει μεγαλύτερα φρίκη από την αιωνιότητα άνευ του Χριστού. Θα προτιμούσα να είμαι εις την κόλασιν εις την οποίαν είναι ο Χριστός (με συγχωρείτε διά το παραδοξολόγημα!) παρά εις τον παράδεισον που δεν έχει τον Χριστόν.

Διότι όπου δεν είναι παρών ο Χριστός, εκεί τα πάντα μετατρέπονται εις κατάραν, εις πικρίαν, εις φρίκην· εκεί επάνω εις την μισοσβησμένην σπίθαν της ανθρωπίνης αυτοσυνειδησίας απλώνεται το ατελείωτον σκότος και το μαύρον έρεβος εκεί το σώμα μεταβάλλεται εις βαρύ φορτίον και η ψυχή εις καταραμένον ζυγόν.

Εκείνος τον οποίον εβασάνισε, και ελάχιστα, το μαρτύριον του ανθρώπου, πρέπει να έχη αισθανθή την αλήθειαν των λόγων του Αποστόλου: «Ο Θεός ευλόγησεν ημάς εν πάση ευλογία εν Χριστώ» (Εφ. 1,3). Άνευ και εκτός του Θεανθρώπου Χριστού τον άνθρωπον παρασύρουν οι σκοτεινοί ποταμοί της κατάρας και του κακού.

Μόνον μέσα εις τον Γλυκύτατον Κύριον ησθάνθημεν και εμάθαμεν ότι αυτός ο κόσμος είναι ένας πρόλογος διά τον άλλον· ο χρόνος είναι ένα προοίμιον διά την αιωνιότητα· η επίγειος ζωή είναι μία προετοιμασία διά την αιώνιον ζωήν· το επίγειον αγαθόν είναι η απαρχή του αιωνίου αγαθού.

«Δούλε αγαθέ και πιστέ, επί ολίγα ης πιστός, επί πολλών σε καταστήσω· είσελθε εις την χαράν του κυρίου σου» (Ματθ. 25, 21, 23).

Άλλα δεν πρέπει να λησμονήσωμεν και το εξής: Μόνον φωτισμένοι από το θείον φως του Θεανθρώπου είδομεν και ησθάνθημεν όλην την ολεθριότητα του κακού και της αμαρτίας, και κατενόησαμεν ότι το επίγειον κακόν είναι προοίμιον και προετοιμασία διά το αιώνιον κακόν· η αμαρτία εδώ εις την γην είναι εισαγωγή και προετοιμασία διά το αιώνιον βασίλειον της αμαρτίας, την κόλασιν.

Μόνον οι χριστοφόροι άνθρωποι γνωρίζουν μέχρι των λεπτομερειών το μυστήριον του καλού και του κακού, διότι έχουν τα αισθητήρια «διά την έξιν γεγυμνασμένα προς διάκρισιν καλού τε και κακού» (Εβρ. 5,14). Επί πλέον, γνωρίζουν εντελώς την νοοτροπίαν του Σατανά και την διαλεκτικήν της φιλοσοφίας του κακού κατά τους λόγους του Αποστόλου: «ου γαρ αυτού τα νοήματα αγνοούμεν» (2 Κορ. 2,11).

Εις το έλλογον (logosnom) βάθος του θεοειδούς ανθρωπίνου όντος, ο χρόνος και η αιωνιότης ευρίσκονται οργανικώς ηνωμένα και οντολογικώς συνδεδεμένα, αναλόγως προς το μέτρον τού είναι του ανθρώπου. Στηριζόμενος εις αυτάς τας ενυπαρχούσας μέσα του αιωνιότητας, ο άνθρωπος δύναται να οικοδομηθή εις μίαν θαυμασίαν ύπαρξιν. Μέσα εις τον άνθρωπον το θεοειδές αποτελεί αστείρευτον πηγήν των θεονοσταλγικών δημιουργικών δυνάμεων, με την βοήθειαν των οποίων μεταμορφώνει τον εαυτόν του εις ένα αιώνιον ον.

Η αμαρτία διετάραξεν αυτήν την ενυπάρχουσαν ενότητα του χρόνου και της αιωνιότητος μέσα εις το είναι του ανθρώπου και ήνοιξε μέσα εις τον άνθρωπον ένα φοβερόν χάσμα μεταξύ του εν χρόνω και του αιωνίου, εις το οποίον χάσμα πνίγεται διαρκώς η σκέψις και η αίσθησις του ανθρώπου.

Η αμαρτία, ως αντί – θεος και αντί – λογος (protivlogosna) δύναμις, α-θεοποιεί, απολογοποιεί (delogosira) τον άνθρωπον και τον καθιστά χωρίς νόημα.

Τούτο δε σημαίνει: Η αμαρτία θανατώνει τον άνθρωπον, διότι τον απομακρύνει από την μοναδικήν πηγήν της ζωής, της αθανασίας και της αιωνιότητος, από τον Θεόν.

Απόσπασμα από το κεφάλαιο «Μεταξύ δύο φιλοσοφιών» του βιβλίου του Οσίου

Ιουστίνου Πόποβιτς, «Φιλοσοφικοί κρημνοί», έκδοση Ιερά Μονή Χιλανδαρίου. Η μετάφραση είναι του μακαριστού Επισκόπου Αθανασίου Γιέβτιτς.

Πηγή: [pemptousia](http://pemptousia.gr).gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)